

Ajánlólevél

(regényrészlet)

Elbúcsúztam hát Sophietól és Párizstól is. Mindent hátrahagytam, csak a festményeimet, és a bőröndökbe csomagolt holmimat vittem magammal.

Hirtelen csapott le rám az elhatározás, hogy már semmi keresnivalóm nincs ebben a városban, ebben az országban. Már nem maradt, ami odakössön, csak a múltam, és több évnyi emlék. Semmi több.

Budapestre érve már éreztem a honvágyat. Önmagammal szemben voltam ismét kegyetlen, amiért ilyen hirtelen hagytam el azt a várost, ahol életem javarészét éltem. Újfent okot adtam magamnak a búskomorságra. Üresnek, elhagyatottnak, kiégettnek, és sivárnak éreztem az életemet. Nem találtam a helyem, fogalmam sem volt, hogy mihez kezdjek az életemmel. András révén rengeteg pénzem volt, ettől viszont nem éreztem jobban magam. Mit ér a pénz, ha nincs egészség?

Nem éltem nagy lábon, hidegen hagytak a különböző luxuscikkek és a külföldi utak. Néhai nevelőapámnak köszönhetően eljutottam az összes kontinensre. Úgy éreztem, hogy már láttam a világ csodáit és szörnyűségeit, nekem már nem lehet újat mutatni.

Cél nélkül teltek a napjaim. Hiába lettem orvos, már nem voltam képes gyógyítani. A betegségeket már évek óta diagnosztizáltam, pontosan tisztában voltam annak lefolyásával, lehetséges tüneti kezelésével. Akárcsak az egykori pácienseim többsége, jómagam is immedikábilis beteg vagyok.

A téveszméket, az emocionális hullámvölgyeket, a lehangoltságot még egy ideig kordában tudtam tartani a csodabogyóim segítségével, melyeket még Párizsból hoztam magammal.

A besavanyodott, otthonülő vénkisasszony szerepéből még utoljára megpróbáltam kitörni. Újra akartam érezni a régen megszerzett hatalmammat az átlagemberek felett, és szükségem volt rá, hogy elcsavarjam valaki fejét, hogy tudjam, kívánatos vagyok mások szemében. Érezni akartam, hogy élek, hogy ugyan az elmém már megbomlott, de a testem szomjazott az élményekre. Nem esett nehezemre átesni a ló túloldalára.

Habár nem ismertem senkit, akárcsak külhonban, úgy itt is, az éjszakában, a lebujokban, night clubokban, ha van pénzed, és fizetsz egy-két kört, ha van kokód, amit pár csík erejéig megosztasz néhány helybéli ribanccal, akkor a társaság garantált, és könnyen magad mellé állíthatsz bárkit.

Egyik éjjel hisztérikusan vihogva néztem végig, ahogy két fickó péppé verte egymást az utcán. Én voltam a tét. Úgy éreztem, hogy visszacsöppentünk az ókori Rómába, ahol a gladiátor csap össze a barbárral azért, hogy győzzön a jobbik.

A nyertessel átkeféltam az éjszakát. Úgy, ahogy volt, vérző homlokkal, csatakosan rontott nekem – a szó nemesebbik értelmében – hogy elvegye a megérdemelt jussát.

Reggel kínzó fejfájással, a másnaposságtól szédelegve másztam ki az ismeretlen gladiátortestű kalandom ágyából. Alig bírtam lábra állni. Hosszú hónapok alatt elszoktam a pázrás nemes műveletétől, és ezt volt oly bájos, és a testem a tudomra adta. Nagy nehezen összeszedtem a ruháimat, de szomorúan konstatáltam, hogy a tegnap éjjeli hevességben csurom vér lett a cuccom. Ekkor tűnt csak fel, hogy a kezemre, mi több, a körmeimre is ráalvadt. A tükörbe nézve egyből eszembe jutottak a szaftosabb részletek. A képek, egyik a másik után tódultak az elmémbe. Magamra néztem, majd a becses férfiúra, aki még az igazak álmát aludta, majd a vörösésbarna foltos ágyra, le az ajtóig a földre, ahol kövér, barna pöttyök terültek el, majd vissza magamra. Az ajkaimra, a homlokomra, és mondhatom az egész arcomra ráalvadt a vér, de hasonló színben pompázott a mellem, és hasam is. Valóban vad éjszaka volt, most már emlékeztem. Ahogy vadul szeretkeztünk, lassan mindenünk véres lett, emlékszem, igazán izgatónak találtam ezt a horrorisztikus látványt. Ittam a véreből, ahogy lenyaltam róla. És még akkor, reggel is éreztem azt a jellegzetes, fémest ízt a számban. Egy cseppet sem szégyelltem magam, inkább úgy éreztem magam, mint aki az előző éjjel esett át valami sötét, mágikus rituálén, és mostanra bekerült a belső körbe, a beavatottak közé.

A beteges gondolatmenet folytatódott volna, ha nem űztem volna el, miközben a zuhany alatt próbáltam leáztatni magamról a testemre száradt testnedvet. Amennyire tudtam, kimostam a fekete ruhámat is, majd leléptem a tetthelyről. Előtte még megbizonyosodtam róla, hogy a fickó él, hogy elállt a vérzése. Szerencsére nem ébredt fel, amit nem is csodáltam, eléggé kimerítő volt az előző éjszakája.

Hazafelé ittam egy kávét, gyorsan bevettem a gyógyszereimet, hogy minél előbb megszabaduljak a zavaros gondolataimtól, majd mikor éreztem, hogy ismét önmagam vagyok, folytattam az utamat haza.

Néhány nap pihenés után visszacsöppentem ebbe a mámorító éjszakai életbe. Hiba volt. Már sem a testem, sem az elmém nem bírta a megterhelést. Elvesztettem az önuralmam, az ítélőképességemet, és visszasüllyedtem egy infantilis, felelősségtudat-mentes tizenéves szintjére. A gyógyszerek hatását tompította az alkohol és a drogok, viszont a gyógyszerek felerősítették a fent említett szereket. Orvos létemre mégis párhuzamosan szedtem mindet. Magam alatt vágtam a fát, amik a későbbi máglyámhoz kellettek.

Nem sok mindenre emlékszem ezekből az éjszakákból, és rá kellett döbbenjek, hogy ez így nem mehet tovább. Egyre rosszabb állapotba kerültem fizikailag is.

Ekkortájt kezdtem neki megírni ezt, az élettörténetemet. Először egy sajátos terápiának szántam, hogy kiírdak magamból mindent, majd visszaolvastva rájöttem, hogy ez több annál. A történetem kinőtte önnön kereteit. Szinte megszállott önéletrajz-író lettem. Csak a boltba és a postára megyek, ha be kell fizetnem a számláimat. Szedem a gyógyszereim, már nem drogozom, csak iszom (mértékkel) és dohányzom. Írás közben elengedhetetlen a józanság, hogy mindenre visszaemlékezhessek. Az egésznek ez a lényege.

Mostanában, mikor már érzem és tudom, hogy nincs sok időm hátra, egyre többet elmélkedem. Elérkezett a számadás-vetés ideje. Kiadás-bevétel, haszon-veszteség kalkuláció. Sosem voltam a pénzügyekhez ily módon értő, közigazdász beállítottságú, de érzelmi síkon tényleg ilyesmi folyik most bennem.

Furcsa, delíriumhoz hasonló állapotokba esem, és nézem, ahogy lepörög előttem az életem szélesvásznú filmje.

Abban, hogy egyéniség vagyok, nem kételkedhetem. Talán ez az egyetlen pozitívumom.

Belülről maró bűnbánatot érzek. Nagyon is tisztában vagyok azzal, hogy milyen gyomorforgató életet éltem a Földön. Sokaknak, rengeteg embernek ártottam. Meggyilkoltam az apám, halálraítéltem az anyám és elhanyagoltam a bátyámat. Sosem voltam egy egész, teljes és egészséges személyiség. Fogantatásom pillanatában megpecsételődött a sorsom. Így kellett történnem, és önkezűleg fogok véget vetni ennek a már-már Shakespeare-i, 21. századi drámának. Nem kételkedem a döntésem jogosságában. Az ítéletem végleges, visszavonhatatlan, és erősen megalapozott. Amint befejeztem az élettörténetemet, megölöm magam. Az egész létem egy nagy, megdönthetetlen érv és indok arra, hogy megtegyem. Megszabadítom a világot magamtól. Én csak egy vagyok a sok millió parazita közül, a többiek pedig példát vehetnének rólam. Pusztuljon a férgezel!

Ha létezik a Pokol, akkor biztos, hogy már tárt karokkal várnak rám. Amúgy legkevésbé mondható el rólam, hogy valaha is foglalkoztam volna bármilyen vallással is. Sőt, határozottan elszeparáltam magam, így lettem a hívők szemében egy 21. századi eretnek. Számtalanszor találtak meg a Jehova tanúi, mormonok, illetve az Anyaszentegyház drágalátos papjai. Megnyilvánulásaimmal sikerült őket teljesen leszerelnem. Nem voltam hajlandó hallgatni a hegyi beszédeket. Ki tudja, ha megtértem volna, ma nem itt tartanék... Talán jobb ember lennék. Nem egy ilyen drogos, öngyógyszerező, alkoholista, nimfomán, manipulatív dög. Nyugodt, unalmas életem lehetne, nagy családi házban valamelyik kertvárosi kerületben. Viszont mivel más a valóság, az én esetemben – valahogy természetesnek tűnő módon – ez szóba sem jöhetett.

Életemben két embert szerettem igaz szerelemmel. Damient és Sophiet. Mindenki máson átgázoltam, és megszereztem, ami akartam. Gátlástalanságból jelesre vizsgáztam volna.

Mostanra elhatalmasodott rajtam az őrület, egyre nehezebben tudok objektív lenni. Persze egy őrült sosem vallaná be magáról, hogy bolond. Látens bolondok! Én bevallom, megszokni ugyan sosem fogom.

Nem kis erőfeszítésembe telik most őszintének lenni. Talán életemben először vagyok igazán őszinte.

Hogy miért? A papír fölé görnyedve jómagam is gyakran elgondolkodom ezen. Hisz minden mindegy már, így is felfoghatnám, de inkább nem teszem. Ha eddig nem, hát most már végre ideje volt szembenézni önmagammal, és a szörnyű tettekkkel, amiket elkövettem.

Most, ez egyszer és utoljára kiterítettem a lapjaim, és bevallottam mindent.

Legyen ez egy vallomás.

Egy modern tanmese.

Egy elrettentő példa.

Egy ajánlólevél a halálhoz.